

Landsmøtet – i vind og i blæst

Nok et landsmøte er brakt i havn. «Vel blåst» vil noen si. «Katas-trofe» hevder andre! Eli og Dagfinn Holtan skal ha takk for at de tar seg bryet med å sende sine reaksjoner på årets møte i Oslo (se side 813). Det gir mulighet til å kommentere enkelte av de forholdene de tar opp.

La oss først ta livet av en myte; at det var så få deltakere på årets møte. Dette er feil. Kun i 1994 og 1999 var flere tannleger med på Landsmøtet. For tannpleiernes del er deltakertallet det nest høyeste gjennom tidene, for tannhelsesekretærenes det fjerde. Og kun en gang – i 2000, da møtet var et samarbeid med Norges Tannteknikerforbund – er det omsatt flere inngangsbilletter til Nordental. Så vi kan trygt si oss fornøyd med deltakelsen.

At det er frustrerende når man ikke kommer inn på det foredraget man hadde planlagt å høre på, har vi som arrangør forståelse for. Hva bør NTF gjøre for å forhindre at dette skjer igjen? Her det flere muligheter som vi vil diskutere grundig. Vi er imidlertid overbevist om at «utestengelse» ikke er en av dem. Tvert imot mener vi det er til alles

beste at NTFs landsmøte er åpent for alle kategorier av yrkesutøvere i tannhelse-tjenesten. Også faglig. Men noen grep må vi vel kunne tillate oss for å forhindre at positiv teambygging blir til profesjonskamp gruppene imellom på grunn av plassmangel. Alternativene er å a) være mer målgruppeorientert i fag-programmet, b) være flinkere til å forutse hvilke faginnslag som «massene» vil velge, c) gi anledning til forhåndspå-melding til deler av programmet eller d) finne et arrangementssted med flere og større kurssaler. Vi kommer til å vurdere alle disse forholdene nøye for framtidige landsmøtearrangementer. Ett er sikkert; allerede neste år skal det bli endringer.

Vi deler Holtan'enes indignasjon over maten på Kamerataften. Saken er tatt opp med hotellet som var ansvarlig for arrangementet. Men at tannlegene fortrenges fra Kamerataften, må være en misoppfatning: Av 865 deltakere var det til sammen påmeldt 29 tannpleiere og tannhelsesekretærer.

Skal Landsmøtet nå forbli i Oslo for alltid? Dette er ikke opp til oss, men til NTFs lokalforeninger og representant-

skap. Også vi liker oss godt på landsmøter utenfor Oslo. Men til dette er vi avhengig av lokalforeninger som er villige til å påta seg jobben som lokal arrangør. Med den dimensjonen Landsmøtet nå har fått, kan det bli vanskelig å finne både arrangementssteder og lokalforeninger som kan ta oppgaven. Først i løypa ligger Rogaland Tannlegeforening med landsmøte i Stavanger i 2006. I mellomtida blir vi i Oslo.

Så håper vi at 2 x Holtan – og mange med dem – vil ta sjansen på nok et landsmøte for å sjekke at vi har fått orden på det som ikke stemte denne gangen. Velkommen tilbake til et nytt landsmøte i Oslo 9.–11. oktober 2003, også denne gangen med Oslo Spektrum og Plaza som arena.

*Carl Christian Blich
President i NTF*

*Øyvind Asmyhr
Leder i NTFs fagnevnd
Morten H. Rolstad
Fagsjef i NTFs sekretariat*

Genanse og Verdighet

All mulig ros til programkomiteen for NTFs landsmøte for denne tankevekkende forestillingen.

Dessverre svek Sognsvannsbanen meg, og jeg mistet mesteparten av første innlegg. Dessverre var salen langt fra full. Spesielt var det få mannlige kolleger til stede. Med sin monolog fra Solstads roman tror jeg at Kai Remlov klarte å gjøre oss mer sensitive for Sissel Grans foredrag. Budskapet hennes handlet om å gi og tolke verbale og non-verbale signaler mellom mennesker generelt og mellom behandler og pasient spesielt. Jeg tror faktisk at også hun hadde blitt inspirert av Remlov, for hun fikk tilhørerne, mannlige som kvinnelige, til å le

og gråte om hverandre. Takk til begge to.

Samtidig sitter jeg igjen med en følelse av at her ble det ikke utnyttet en sjanse til å nærme seg et felt innen tannbehandling hvor kanskje nettopp «genanse og verdighet» kan representere den største hindring, såvel som de største muligheter. Jeg tenker naturligvis på hvordan vi presenterer og følger opp de forebyggende tiltak for dem av våre pasienter der vi ser en uheldig tannhel-seutvikling.

Vi føler jo alle at vi i alt for stor grad kommer «bakpå». Vi driver med reparasjon av skader som allerede er skjedd;

for ikke å snakke om alle skadene som er en følge av tidligere reparasjoner.

Fra et langt liv på fakultet i Oslo husker jeg kommende kolleger med spesielle evner til å få pasienten med seg. For eksempel, student Kullbråte som for mange år siden oppnådde en utrolig kooperasjon fra en svært fuktig krigsseiler. Det skulle vært interessant å vite litt mer hvordan disse kollegene gjør det. De gjør det sikkert med verdighet. Når vi ikke alltid tar det opp, er det da «genanse», eller føler vi at vi ikke klarer å bringe det på banen med verdighet? Det er jo helt klart «vårt bord».

Pål Arneberg